

μᾶς δηγοῦνταν τὰ πάθια τοῦ στὴν ἀκρογιαλιά, ἔβγαλε τὸ μαντίλι καὶ χόρεψε, μ' ἓνα λουλούδι στὸ ἄσπρο τοῦ κατσαρό. Ὡς κ' ἡ μάνα μου, ποῦ μῆτε νὰ χαμογεᾷ δὲν πολυσυνεθίζε, σηκώθηκε κι αὐτὴ στὸ χορὸ τῆ βραδιᾶ ἐκεῖνη.

Ἐμένα γλυκοπετοῦσε ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴν πολλὴ τὴ χαρὰ ποῦ τοὺς ἔβλεπα ὅλους νὰ χαίρουνται ἔτσι. Μὰ εἶχε καὶ τὸν κρύφιο πόνο τῆς ἡ χαρὰ μου. Αὐτὸς ὁ πόνος, ἂν καὶ παιδική-σιος, εἶταν ἀληθινός. Εἶταν ὁ πόνος τῆς Λενιώσ μου, τῆς ὀρφανίᾳς μου, τῆς ἱστορίας τοῦ γέροντος. Ἡ καλοτυχία ὡς τόσο ποῦ ἔβλεπα γύρω μου τὴ βραδιά ἐκεῖνη τὸν γλυκαίνει καὶ τὸν πόνο, καὶ μ' ἔκανε νὰ τὸν ἀγαπῶ τὸν κόσμον μὲ τὰ δεινὰ του, ν' ἀρμενίζω σ' ἓνα πέλαιο ποῦ σὲ δέρνουν τὰ κύματα, μὰ σὲ χαδεύει κάποτες ὁ ἀφρός τους.

Ποία καλὴ τύχη μᾶς ἔφερε κεῖνον τὸ γλέντι ποῦ δὲν ξαναεἶδα παρόμοιο! Ἐνα χρόνον ἀργότερα πῆγαίνα κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν καρυδιά νὰ κλάψω ποῦ δὲν εἶχα κἄμει τὸ χατίρι τῆς μακαρίτισσας τῆ βραδιᾶ ἐκεῖνη.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ο ΚΑΦΕΣ ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΟΣ

Ὅτι ὁ καφὲς ἔχει ἀντισηπτικὰς ιδιότητες εἶχον πολλοὶ ἰσχυρισθῇ μέχρι τοῦδε, πρῶτος ὅμως ὁ γερμανὸς ἐπιστήμων Δύερτς ἐξετέλεσε πρότινος εἰδικὰ καὶ ἐμπεριστατωμένα πειράματα ἐν τῇ ὑγιεινολογικῇ Ἰνστιτούτῳ τοῦ Βερολίνου, δι' ὧν ἀποδεικνύονται ἀναμφισβητήτως αἱ ιδιότητες αὗται. Πάντα τὰ ἐπὶ τούτῳ ἐξετασθέντα εἶδη τῶν μικροβίων ἐμποδίζοντο εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἀναπαραγωγὴν αὐτῶν τῇ προσθήκῃ ἀραιοῦ ἀρεψήματος καφὲ εἰς τὴν θρεπτικὴν γελατίναν, εἰς καθάρων δὲ ἀρεψήμα κατεστρέφοντο ταχέως καὶ τελείως. Τὸ ζήτημα εἰς ποῖον τῶν συστατικῶν τοῦ καφὲ πρέπει ν' ἀποδοθῶσιν αἱ ἀντισηπτικαὶ ιδιότητες δὲν ἐλύθη ἔτι ὀριστικῶς. Ἡ καφεΐνη (ἢ κωφεΐνη) λαμβάνει δευτερεύον μόνον μέρος εἰς τοῦτο, πιθανῶς δὲ ἔχει μεγαλειτέραν αὐτῆς ἐπιρροὴν τὸ βυρσοδεψικὸν ἔξυ, πιθανώτερον δὲ καὶ κατὰ κύριον λόγον φαίνονται ἐπιδρῶντα τὰ κατὰ τὸ καθούρδισμα τοῦ καφὲ παραγόμενα ἐμπορευματικά ἔλαια. Ἀξίον σημειώσεως εἶνε πρὸς τοῦτοις ὅτι καφὲ ἀρεψήμα ἀρεθὲν ἐν ἀνοικτῇ κυπέλλῳ εὐρέθη μετὰ ἑξ ἡμέρας ὅλως ἐλευθέρως μικρομυκήτων.

Ὡς πρὸς τὴν παρασκευὴν τοῦ καφὲ συμβαίνουσιν ἔτι πολλὰ καὶ σπουδαῖα λάθη. Δὲν πρέπει νὰ κρῖνωμεν τὸν καφὲν ἐκ τοῦ χρώματος τῶν σπυρίων ἐπειδὴ ταῦτα πολλὰκις εἶνε χρωματισμένα, ἀλλὰ ἐκ τῆς γεύσεως. Κατὰ τὸ καθούρδισμα πρέπει νὰ προσέχωμεν ὥστε ὁ καφὲς νὰ γίνῃ μόνον καστανόχρους, κατ' οὐδέναν δὲ λόγον μαῦρος, διότι ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει γίνονται καὶ καίονται τὰ εὐγενέστατα συστατικά αὐτοῦ, τὰ λίαν πτητικὰ αἰθέρια ἔλαια, ἔξ οὗ καὶ λαμβάνει ὁ καφὲς δυσάρεστον πικρὰν γεῦσιν.

Τὸν προσφάτως καθουρδισθέντα καφὲν δὲν πρέπει

νὰ θέτωμεν ἀμέσως εἰς στενὸν κλειστὸν δοχεῖον, ἀλλὰ ἵνα κρυώσῃ ταχέως πρέπει νὰ ἀπλώνωμεν αὐτὸν ἐπὶ κοσκίνου, ἢ, ἐλλείψει τοιούτου, ἐπὶ ἄλλου ἀβαθοῦς δοχείου (τεψίου ἢ λαμαρίνας), ὅπως μὴ ὁ θερμὸς καφὲς ἐξακολουθῇ αὐτοψυνόμενος καὶ καίόμενος. Ἀφοῦ ὁ καφὲς κρυώσῃ τελείως πρέπει νὰ τὸν φυλάσσωμεν εἰς καλῶς κλεινόντα δοχεῖα ἐκ λευκοσιδήρου καὶ εἰς μέρος ξηρὸν ἀλλ' ὅχι πολὺ θερμὸν.

Τὸ ποσὸν τῶν σπυρίων, ἅτινα χρειάζομεθα πρέπει ν' ἀλέθωμεν ἐκάστοτε πρὸ τῆς χρήσεως, δὲν πρέπει δὲ νὰ μετρώμεν αὐτὰ διὰ μέτρον ἀλλὰ νὰ τὰ ζυγίζωμεν, διότι τὰ σπυρία τοῦ κατωτέρως ποιότητος τοῦ ἀδυνάτου καφὲ ψυνόμενα γίνονται μεγαλῆτερα τῶν καλῶν καὶ δυνατῶν εἰδῶν· οὕτω δὲ μεταχειριζόμενοι μέτρον λαμβάνομεν ἐκ τοῦ καλοῦ καφὲς μεγαλῆτερον βάρος ἢ ἐκ τοῦ ἀδυνάτου, ἐνῶ ἔπρεπεν ἴσα ἴσα νὰ γίνεσθαι τὸ ἀντίθετον ἵνα ἔχωμεν ἀνάλογα ποσά. Ἐν Αὐστρίᾳ ὅπου ὡς γνωστὸν παρασκευάζεται καλὸς καφὲς λαμβάνουσι 2 1/2 δράμια σπυρίων περίπου δι' ἓν μέγα κύπελλον καφὲ. Ὁ καφὲς πρέπει νὰ ἀλεσθῇ ὅσον τὸ δυνατόν λεπτότερος, διότι ὅσον λεπτότερος εἶνε τόσο ἐντελέστερον παραλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ θερμοῦ ὕδατος τὰ πολύτιμα αὐτοῦ συστατικά.

Ὡς πρὸς τὴν παρασκευὴν τοῦ ποτοῦ εἶνε προτιμότερα ἢ ἐν τῇ Ἀνατολῇ μέθοδος, καθ' ἣν παρασκευάζεται ἀρεψήμα, δηλαδὴ λαμβάνει μίαν «μικρὰν βράσιν». Ἡ «βράσις» αὕτη δὲν πρέπει νὰ παραταθῇ διότι τότε φεύγει μετὰ τῶν ὑδατμῶν καὶ μέγα μέρος τῶν εὐδωμων ἀλλὰ πτητικῶν συστατικῶν.

Ἐκ τῶν ἐν ἀρχῇ μνημονευθέντων βλέπομεν ὅτι ὁ καφὲς εἶνε ὅχι μόνον ἡδονικώτατον ποτὸν, ἀλλὰ καὶ χρησιμώτατον εἰς τὴν ὑγίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἕνεκα τῶν ἀντισηπτικῶν αὐτοῦ ιδιοτήτων, αἱ ιδιότητες δὲ αὗται συνετέλεσαν, ἀσυνειδήτως βεβαίως, εἰς τὴν τόσο γενικὴν διάδοσιν αὐτοῦ ἐπὶ ὅλης τῆς γῆς. (P*)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Υφάσματα ἐκ ξύλου

Ἐν Φρεϊδούργῳ ἐγένετο τελευταῖον σπουδαιοτάτη ἀνακάλυψις, ἥτις πανταχοῦ θὰ προκαλέσῃ δίκαιον θαυμασμὸν καὶ θὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον πολλῶν. Ἡ μέθοδος, προερχομένη ἐκ τοῦ χημείου τοῦ ἐκεῖ καθηγητοῦ Mitscherlich, ἔχει σκοπὸν τὴν ἐκ ξύλου κατασκευὴν ἐνδυμάτων. Κατώρθωσεν ἤδη ὁ ἐρευνήτης οὗτος νὰ κατεργασθῇ τὸ ξύλον διὰ χημικῆς ὁδοῦ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε τοῦτο ἔλαβεν ἐντελῶς τὸν χαρακτήρα ἀκατεργάστου βάμβακος, καὶ δύναται ὡς οὗτος νὰ υποβληθῇ εἰς περαιτέρω κατεργασίαν καὶ ὕφανσιν. Λεπτομερεῖας ἐπὶ τῆς μεθόδου ταύτης δὲν δυνάμεθα δυστυχῶς ν' ἀναφέρωμεν, τό γε νῦν ἔχον, προσθέτομεν μόνον ὅτι αἱ ἐκ ξύλου αὗται ἵνες εἶνε λίαν λεπτὰ καὶ μαλακὰ συγχρόνως δὲ καὶ στερεὰ.

Λευκὸς αἰθίοψ

Φαινόμενον περιεργότατον εὐρίσκεται νῦν ἐν Βερολίνῳ· τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε λευκὸς αἰθίοψ, τοῦ ὁποῦ τοῦ δέρματος ἔχει τὴν αὐτὴν λευκότητα, ὡς τὸ

τῶν Εὐρωπαίων. Δὲν κατάγεται δὲ ἐκ μίξεως εὐρωπαϊῶν καὶ μαύρων ἀλλ' ἔχει ἐντελῶς καθαρὸν τὸν τύπον τοῦ ἀφρικανοῦ αἰθέριος, μετ' ὅλων, καὶ τῶν μικροτάτων χαρακτηριστικῶν τῆς μαύρης φυλῆς.

Ἐκ τοῦ Λυομένου Προμηθεὸς, τοῦ συναποτελουμένου μετὰ τοῦ Πυρφόρου καὶ τοῦ Δεσμώτου τὴν ὑψηλότεραν τῶν Αἰσχυλείων Τελογιῶν, μόνον ὀλιγοστιχὰ τινὰ τεμάχια περιεσώθησαν, ὧν τὸ σπουδαιότερον, ἐνῷ ὁ φιλόσοφος Τίταν ἐκτίθηται τὸ πολυετές μαρτύριόν του, περιῆλθεν ἡμῖν ἐν καλλιεπστάτῃ λατινικῇ Μεταφράσει τοῦ Κικέρωνος (Tusculana 2, 40, 23—25). Τοῦ ἀποσπάσματος τούτου τὴν ἐξελληνίσαν πρό πολλῶν ἐτῶν ἐπεχείρησεν ὁ ἐν Κερκύρᾳ λόγιος ἀνὴρ κ. Κάρλος Μάνεσις, ἥδη δὲ ἐνδίδων εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φίλων του ἐπέτρεψεν ἡμῖν τὴν δημοσίευσιν. Πεποιθήμεν ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη θέλει ἐκτιμηθῇ προσηκόντως παρὰ τῶν ἑλληνομαθῶν, οὓς δὲν θέλει διαφύγει ἡ ἐπιμέλεια μετ' ἧς ὁ μεταφραστὴς ἐτήρησε τὴν τολμὴν καὶ μεγαλορρημόνα φρασσεολογίαν καὶ τὴν ρυθμικὴν ἀκρίβειαν τοῦ αἰσχυλείου ἱαμβικοῦ τριμέτρου.

Εἰς προσεχῆ φύλλα τῆς «Ἐστίας» θέλομεν δημοσιεύει ἐμμέτρους νεοελληνικὰς μεταφράσεις ἐξ ἑλλήνων καὶ γερμανῶν ποιητῶν φιλοπονηθείσας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ γηραιοῦ λογιῶ, ὅστις διατελέσας φίλος καὶ θαυμαστὴς τοῦ Σολωμοῦ συγκαταλέγεται μετὰ τῶν καλλιεργητῶν τῆς δημοτικῆς γλώττης.

Σ. τ. Δ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΤΟΥ «ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΛΥΟΜΕΝΟΥ» ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Παλαιγενεῖς Τιτᾶνες, Οὐρανοῦ γένος,
ῥμαίμονες, δέρχθητέ με σκληραῖς πέτραις
δεσμοῖσι προσπορπατόν, ὡς βαρυστόνους
κύμασι θαλάσσης νύκτα ναυδάτης τρέσας
ἔδησε ναῦν τοιῷδε μ' ὀχμάζει τρόπῳ
Κρονίδης, νόος δὲ Ζηνὸς Ἡφαίστου χέρας
ῶρρε λάβρους· ὁ δ' οὖν λυγρῷ σοφίσματι
τούτους ἐνείρας σφῆνας ἤραξεν μέλῃ
τέχνης ὑφ' ἧς ἐνοικος εἰμ'. Ἐρινύων
ἄκρα, πελασθεῖς τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ.
Ἦδ' ὁ δ' ἄν' ἡμᾶρ τρίτον, ἀπεύχετον φάος,
προσπτάς μ' ἄτερπής, ἀγκύλαις χηλαῖς βαλῶν,
ῶμαῖς σπαράσσει γένυσιν οἰωνὸς Διὸς·
πίονος ἔπειτ' ἄρ' ἥπατος πλησθεῖς ἄδην
μακρὸν ἰάχει, πρὸς αἰθέρος δ' ἄρβεις πτυχὰς
πτηγῆς δι' οὐρᾶς αἶμα προσσάινει τόδε·
ὅταν δὲ βρωθὲν ἦπαρ οἰδάνῃ νέον
αὐθις ποτᾶται μάργος οἰκτίστη βορᾶ.
ὦδ' οὖν τρέφω τόνδε ταμίαν λώβης πικρᾶς,
ὃς ἀρθίτῳ με ζῶντ' ἄχει λυμαίνεται,
στερραῖς πέδαις γάρ, ὡς ὀράθ', ἀλούς Διός,
στέρνοις ἀλαλκεῖν δεινὸν ἔρην οὐ σθένω.
Οὕτως ἐμαυτοῦ νῦν ἀπωρφανισμένος
θυμοφθόρον νόστημ' αἰεὶ φέρω τάλας,
θανάτου πόθῳ τῆρδ' ἐκλυσιν ζητῶν δῦης,
πάμπαν τελευτῆς δὲ σθένει βουλῇ Διός.
Τοῖον παλαῖον πάθος ἐπικλωσθὲν χρόνοις
μελαμπαγὲς ὅτυγνοῖς τοδ' ἐζευξεν δέμας,
ἐξ οὗ τεττηκοῖ' Ἡλίου φοῖβη φλογὶ
σταλάγματ' αἰὲν Καυκάσου τέγγει πέτρας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Τὸ Μουσεῖον τοῦ Λονδίνου ἀπέκτησε κατ' αὐτὰς πλινθίνους τινὰς πλάκας εὐρεθείσας ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἀποτελούσας οἶον τὸ μουσικὸν ἄρχεον τῶν Φαραῶ διακόσια ἔτη πρὸ τοῦ Μωϋσέως. Περιεργωτάτη εἶνε ἰδίως ἡ πλάξ, ἐφ' ἧς ἀνεγράφησαν αἱ διαπραγματεύσεις περὶ τοῦ γάμου ἐνὸς τῶν Φαραῶ μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος. Ἡ ἀλληλογραφία τῶν δύο μοναρχῶν ἐπιφέρει μέγα φῶς ἐπὶ τῶν αὐλικῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς παναρχαίας ἐκείνης ἐποχῆς.

— Ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος ἀρχαιολόγος Κολλινιὸν ἐξέδωτο πρὸ μικροῦ τὸν πρώτον τόμον τῆς Ἱστορίας τῆς ἐλληνικῆς γλυπτικῆς, πολυτελέστατα τυπωμένον ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ Διδότου καὶ κεκοσμημένον διὰ παντοίων εἰκόνων.

Φιλολογικά

Ἐξεδόθησαν τῆς μὲν Revue des etudes grecques τὸ α' τεῦχος τοῦ πέμπτου τόμου (Ἰανουαρίου - Μαρτίου 1892) τοῦ δὲ Bulletin de Correspondance Hellénique τὰ τεύχη α' - γ' τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους (Ἰανουαρίου - Μαρτίου 1892). Εἰς ἀμφοτέρω τὰ δημοσιεύματα ταῦτα ἔχουσιν, ὡς συνήθως, περιληφθῆ λίαν ἱκανοῦς διατριβαί. Καὶ ἐν μὲν τῇ Revue ἀναγινώσκουμεν κατὰ πρώτον πραγματείαν τοῦ H. Weil περὶ τοῦ περιωθέντος τελευταίου μέρους τοῦ κατὰ Φιλίππιδου λόγου τοῦ Ὑπερίδου, ὅπερ πρώτος ἐδημοσίευσεν ὁ Kenyon ἐν τοῖς Classical Texts from Papyri of the British Museum. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ λίαν εὐπροσθέκτου τούτου εὐρήματος, εἶναι ἡ γενομένη κατηγορία κατὰ τοῦ Φιλίππιδου ἡ εἰδικῶς λεγομένη γραφὴ παρανόμων, ἀπηγγέλη δὲ ὁ λόγος ὑπὸ τοῦ ῥήτορος μετὰ τῶν ἐτῶν 378 καὶ 371. Ἀνατυπώνει δὲ ὁ W. καὶ τὸ κείμενον τοῦ Kenyon μετὰ τῶν σχετικῶν κριτικῶν σημειώσεων. Ὁ G. Weber δημοσιεύει, δεύτερος, περιήγησιν εἰς τὴν κοιλίαν Καύστρου καὶ λίαν ἐπιτυχῶς περὶ τὰ νὰ λύσῃ διάφορα τοπογραφικὰ ζητήματα σχετικά πρὸς τὴν παρακαύστριν πόλιν Ὑπαιπὶ καὶ ἄλλας τῆς ῥηθείσης κοιλίδος τοποθεσίας. Δέχεται δὲ δύο Διὸς ἱερὰ, ἐν μὲν παρ' ἄλλων μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ Θουκυδίδου, ἕτερον δὲ μεσόγειον, ὅπου τὸ σημερινὸν Βίργι, ὅπερ κατὰ διὰ πολλὴν ἔσχε τὰς ἐξῆς ὀνομασίας: Διὸς ἱερὸν, Χριστόπολιν, Πύργιον, Βίργι ἢ μᾶλλον Μπίργι. Παραλείποντες τὰς Σημειώσεις περὶ τῶν μουσικῶν προσδελχμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους τοῦ d'Eichthal καὶ Th. Reinach, τὰς Μελέτας περὶ τῶν ἀνεκδότων ἔργων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἱκτῶν τοῦ κ. Κωστομοίρη καὶ ἄλλων, σημειούμεν ὀλίγας λέξεις περὶ τῶν ἐξῆς ἀκόμη πραγματειῶν. Ὁ E. Babelon ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τινος βασιλικοῦ νομίσματος τῆς Πάφου, πρὸς ὃ σχετίζεται δύο κυπριακῆς ἐπιγραφῆς, ἀποκαθιστᾷ τὸ ὄνομα ἀγνώστου τέως βασιλέως τῆς Πάφου ὀνομαζομένου Τιμαῖρου ἢ Τιμαῖρου, ὅστις πιθανώτατα εἶναι ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν παρὰ Πολυδεύκει· Τιμαρχον, τὸν πατέρα τοῦ Νικοκλέους «ὃ τὰς παραινέσεις ὁ Ἀθηναῖος σοφιστὴς ἔγραψεν (Πολυδ. 2, 95 σ 78 Bekker)». Ὁ δὲ G. Schlumberger δημοσιεύει ἐκ τῆς ἐκείνου συλλογῆς περίεργα βυζαντινὰ περίεργα ἢ φυλακτὰ «πρὸς ἀποδιδῶσιν παντὸς κακοῦ ἀπὸ τοῦ φαρμάκου», ὧν παραθέτει καὶ ἀπεικασματα καὶ μεταγράφει τὰς διαφόρους αὐτῶν ἐπιγραφὰς. Δημοσιεύεται δὲ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ μαγικὸν δακτυλίδιον καὶ λόγος γίνεται περὶ ὁμοίων δακτυλιδίων. Ἐν σελ. 91 ἀναγνωσκόμεν πᾶντως: Ἅγιος ἄγιος κύριος Σαβαώθ πλήρης ὁ οὐρανός. Τέλος, ὁ κ. Legrand δημοσιεύει τὴν γνωστὴν